

The illustration is a full-page background for the book cover. It depicts a man, Biggles, in a light-colored, worn flight suit, running towards the viewer. He has a beard and is looking back over his shoulder. He is holding a vintage pistol in his right hand. Above him, a yellow and brown biplane is flying, angled upwards. The sky is filled with soft, white clouds. The overall style is that of a classic pulp magazine illustration.

W. E. Johns

Biggles

od velbloudích
stíhaček

PROSTOR

Kapitán W. E. Johns
Biggles od velbloudích stíhaček

PROSTOR

Kapitán W. E. Johns

Biggles od velbloudích stíhaček

přeložil Antonín Kyzlink

ilustroval Jan Stěhule

PROSTOR | PRAHA | 2019

Biggles: The Camels Are Coming

Copyright © W E Johns (Publications) Ltd, 1932

Biggles of the Camel Squadron

Copyright © W E Johns (Publications) Ltd, 1934

Czech edition © PROSTOR, 2019

Translation © Antonín Kyzlink, 1938

Illustrations © Jan Stěhule, 2019

ISBN 978-80-7260-430-2

Nakladatelství se nepodařilo dohledat nositele práv (dědice) k českému překladu. Prosíme proto, aby případní nositelé těchto práv kontaktovali nakladatelství PROSTOR.

kapitola 1

Bílý fokker

Jen náhodnému pozorovateli by se zdálo, že malá skupina pilotů, kteří se shlukli u vstupu do hangáru leteckého roje B, se chová úplně ledabyle.

Skot MacLaren, který měl na sobě ještě vlněný tartan a skotskou čapku svého bývalého pluku i hodnostní označení kapitána na náramenících, dřepěl unuděně na překocené kládě, ale nepřetržitý sloupeček dýmu, který stoupal z cigarety narychlo ubalené a zapalované vždy dříve, nežli dohořela polovina předchozího smotku, usvědčoval unuděný výraz jeho obličeje ze lži.

Pilot Quinan, jehož u krku rozhalená blůza se třepotala ve větru, měl ruce zastrčeny hluboko do kapes, nedbale se opíral o chatrnou kostru polního hangáru a s pomalou rozvážností žvýkal konec ohořelé zápalky.

Pilot Swayne měl hlavu bez pokrývky a levý rukáv jeho blůzy byl od spáleného oleje černý jako bota. Seděl na prázdném sudu a nervózně vytrhával malinké chomáčky vlny z horního okraje holínek podšitých ovčí kožešinou.

Pilot Bigglesworth, známý pod populární přezdívkou Biggles, byl tehdy hubený, světlavý mladík hezkého zevnějšku. Nebylo mu ještě dvacet let, ale už se z něj stal úspěšný velitel roje.

Jeho hluboce zapadlé světlehnědé oči nezůstávaly ani na okamžik v klidu a měly v sobě lesk žlutého plamene, který se zdál jaksi nemístný v jeho bledé tváři, do níž strádání války a podívaná na nejednu náhlou smrt už vryly mělké vrásky. Jeho ruce, drobné jako ruce děvčete, si nepokojně pohrávaly s blůzou upnutou až ke krku.

Před necelými šesti hodinami zabil jakéhosi letce. Šest jich sestřelil za uplynulý měsíc – nebo to byl rok? Ale! Už na to zapomněl! Čas jako by se až podivně natahoval. Co mu na tom

záleželo! Věděl, že někdy zemřít musí, a dávno se nad tím přestal trápit. Jeho bezstarostné chování vyvolávalo v pozorovateli dojem úplné lhostejnosti, ale podrážděný, tichý smích, který neustále přerušoval jeho vyprávění, prozrazoval rozháraný stav jeho nervové soustavy.

Z šerých hlubin hangáru pozorovalo půl tuctu mechaniků pokradmu své důstojníky; předstírali, že opravují poškozený letoun.

Jedno však měli všichni tito lidé společné: každých pár minut jejich oči pozorně prozkoumávaly západní obzor. Zkušený pilot, který by k nim přiletěl na návštěvu, by hned poznal, že jejich večerní letecká hlídka se dnes opozdila. Ve skutečnosti tu měla být hlídková letadla už před deseti minutami.

„Tamhle letí!“

Ta slova postačila, aby letci rázem zpozorněli. Zaclonili si oči a pátravě se dívali směrem k zapadajícímu slunci, odkud se ozývalo rytmické bzučení rotačních leteckých motorů. Proti purpurové záři červánků se objevily tři skvrnky. Sotva slyšitelné oddechnutí bylo jedinou známkou úlevy po nervózním napětí, které se uvolnilo, jakmile se ona tři letadla objevila.

Dveře úřadovny velitele se otevřely a vyšel z nich major Mullen, velitel letky. Nebyl by za nic připustil, že společně se svými lidmi také on pocituje úzkost. Když vstupoval mezi své vojáky, kteří na manipulačním prostranství před hangáry pozorovali přilet opožděných letadel, tvářil se lhostejně.

Tři anglické stíhačky typu Velbloud byly sotva kilometr daleko, a ne výše než tři sta metrů nad zemí, když náhle do jednotvárného hukotu leteckých motorů zazněl nový zvuk. Byl to pronikavý skřípot křídel a výztužných drátů, kterými lomcoval víchr.

Tum! Tum! Tum! Vysoko nad anglickými stíhačkami, které nyní klouzaly k zemi, se objevily tři obláčky bílého kouře.

Bum – tum! Bum – tum! zaduněla palba protiletadlové baterie na vzdáleném konci letiště.

Ani jeden muž ze skupiny pozorovatelů se nepohnul. Oči všech se upíraly na zářivou skvrnu, která se náhle oddělila od temné modré klenby oblohy. Bíle natřený letoun Fokker D-VII sletěl jako meteor dolů za poslední anglickou stíhačku. Bylo vidět svítící pruh střel z kulometu. Anglická stíhačka na okamžik zakolísala a potom se řítila k zemi. Při zaštekání kulometů druhé dvě anglické stíhačky spustily motory na plný plyn. Velitel hlídky, který byl zprvu daleko vpředu, se jako blesk otočil k fokkeru,

ale ten už vybral svůj střemhlavý let a vyrazil vzhůru do výše tisíce metrů, potom se obrátil a upaloval k zákopům. Anglická stíhačka, zasažená jeho palbou, narazila mezitím do země právě uprostřed letiště; vyšlehly z ní mohutné plameny.

Od začátku až do konce události uběhlo sotva několik vteřin a v té době se ani jeden z užaslých diváků na prostranství před hangáry nepohnul ani nepromluvil. Velitel letky se vzpamatoval první. Rozhořčeně zaklel a utíkal k Lewisovu kulometu, který stál před budovou velitelství. Ale v půli cesty změnil úmysl a otočil se směrem k hořící stíhačce. Ale i od toho upustil. Přímo za letištní polní ambulanci prudce zastavil a se zoufalým posunkem zamával rukama směrem k hangárům:

„Jdi od toho, ty blázne! U všech čertů, kam myslíš, že poletíš... Vždyť ten fokker je už dávno doma!“ utrl se na Bigglese, který s horečným chvatem lezl do letadla bez letecké přilby a bez ochranných brýlí...

Teprve když obě neporušené stíhačky zajely k hangárům, ozvaly se hlasy. Pilot Mahoney, který vedl roj, se zaklonil k trupu letadla, o který se na chvíli opřel. Jeho rty se pohybovaly, ale nevyšla z nich ani hláška. Zdálo se, že se ukrutně namáhá, aby se vzpamatoval. Jeho oči hledaly pilota druhého letounu. Manley, který napolo vypadl z pilotní kabiny, pospíchal k Mahoneymu: „Všechno je v pořádku, starouši, nic si z toho nedělej! Nebyla to tvá vina.“

Mahoneyho rty se však pohybovaly dál, jako by se snažily promluvit.

„Byl to Norman,“ vyjekl konečně, „takovej dobrák! Poprvý si vyletěl na druhou stranu a ta zatracená mrcha mu ani nedopřála, aby ukázal, co umí! Proklatej...“ Mahoneyho hlas pronikavě zesílil.

„Nech toho!“ vpadl mu do řeči velitel letky a potom už mírněji dodal: „No tak, Mahoney!“

Na okamžik se velitel roje a jeho představený na sebe ostře podívali. Ale Mahoneyho oči se sklopily první. Pomalu si svlékl kombinézu a odhodil ji na zem. Pak následovala čapka a letecké brýle.

„Všichni důstojníci do místnosti velitele!“ řekl velitel letky a otočil se na podpatku. Mahoney si zapálil cigaretu a následoval malou skupinu důstojníků, která se ubírala směrem k velitelství...

■

„Sedněte si, pánové!“ řekl major Mullen. „Byla to ošklivá podívaná. Ale nedávám nikomu vinu. Kohokoli z nás by to mohlo postihnout stejně. Mohl jsem to být já nebo ty, Mahoney. Z určitého hlediska to byl sprostý úskok, z jiného však opravdu provedený kousek. Buď jak buď, ten chlapík byl v právu. Provedl to předtím o kousek dál na severním úseku. Doslechl jsem se o tom. Udělal to třikrát u letky 197 – jednou právě když letadla startovala. A pokusí se o to zas. Dal nám zkrátka hezky za vyučenou. Ale my ho dostaneme, my ho musíme dostat! Chlapi, znáte ten nepsaný zákon – co se stane, když je sestřelen důstojník na svém letišti? Nemůžeme se ukázat v jiné důstojnické jídelně, v jiném vojenském zázemí, dokud ho nedostaneme. Víte, co by tomu řeklo velitelství peruti? Tak, a to je všechno. A ty, Mahoney, si jdi loknout trochu whisky... Za půl hodiny tu chci mít všechny velitele rojů!“

■

Hodinu nato probíral major Mullen výsledek porady.

„Myslím, že Mahoney má pravdu. Ten fokker patrně přeletěl zákopy ve výši pěti tisíc pěti set až šesti tisíc metrů s vypnutým motorem. Jistě vás po celou tu dobu měl na mušce, Mahoney. Věděl, že jste skončili hlídku a že už nemáte dost šťávy, abyste se za ním pustili. No dobrá... Mahoney, ty budeš mít zítra ráno hlídku. Vrať se v pořádku domů, až bude po ní. Biggles, ty vyletíš se svým rojem tak vysoko, jak jen to půjde. Budeš kroužit nad lesem Mossyface tak dlouho, dokud neuvidíš, že se Mahoney vrací. Potom ho následuj domů! Zůstaň tak vysoko, jak to bude možné, a nespust ani na chvíli oči z Mahoneyho roje! Jestli na ně pak zase sletí nějaký fokker dolů, někdo z vás ho dostane. Kdyby se nechtěl ukázat, tak tam prostě zůstanete tak dlouho, až se ukáže. Znamená to čekat pěkně dlouho, ale nic jiného nám nezbejvá. Je vám všechno jasné? Dobrá! Teď se pojďme najíst...“

■

Následujícího rána hlídkoval Mahoney se svým rojem opět nad lesem Mossyface, jak bylo dojednáno. Jeho výškoměr ukazoval tři tisíce metrů. Mahoney se často vykláněl ze svého letadla dozadu a vytrvale a pozorně zkoumal oblohu za sebou, jestli nepatří nějakou stopu po Bigglesově roji.

Ale mračná clona zastíňovala všechno, co bylo za ní. Mahoneyho

pátravé oči hledaly v každém úseku oblohy od jednoho konce obzoru ke druhému, ale její světlou plochu neporušila jediná skvrnka. V šest hodin třicet minut obrátil Mahoney podle plánu nos svého letadla zpět k domovu a udržoval stálou výšku, až doletěl k zákopům. Přestal se na okamžik dívat nahoru, aby se ohlédl, zda Manley a Forrest letí v druhých dvou letounech za ním.

Zákopy přeletěl za nevyhnutelného hromobití protiletadlových děl a zamířil dlouhým klouzavým letem směrem k letišti. Obláček černého dýmu vybuchl daleko na severu a ukázal mu, kde letí spojenecká letadla; patrně už nebylo na obloze jiné letadlo, ale Mahoney přece pocítil jakousi nevolnost. Co se skrývalo na druhé straně toho mraku? Přál si, aby tam mohl vidět. Každá žilka tohoto zkušeného válečného letce pudově reagovala na neprůhlednost clony.

Letěl dál s očima upřenýma nahoru. Náhle zadržel dech – na zlomek vteřiny se na mraku před ním objevila černá skvrnka a zmizela zas skoro dříve, než se na ni mohl dobře zadívat! Mahoney však viděl dost. Nespouštěl z toho místa oči, nadzvedl levé rameno, zakýval křídly svého letadla, upravil chod motoru na plný plyn a ohřál své kulometry krátkou střelbou. Copak se to tam nahoře děje?

Jakési letadlo – zda přátelské, či nepřátelské, to nedovedl říct – se najednou zahalilo do plamenů a kouře a uhánělo mračny dolů do říše zapomnění. Zanechávalo za sebou dlouhý ohon černého dýmu.

Mahoney zkoprněl. Hned za letadlem se řítila anglická stíhačka směrem k domovu a za ní pět fokkerů.

Mahoney zaklel a zamířil velkým obloukem nahoru. Věděl, proč to dělá. Nemohl by totiž dorazit včas k oněm fokkerům, aby pomohl anglické stíhačce, která nyní letěla přes frontu takovou rychlostí, že se jí div neurvala křídla. Palebná přehrada protiletadlových děl se objevila mezi fokkery a anglickou stíhačkou a letadla s velkými černými kříži na křídlech a na ocasních plochách se po krátkém zaváhání obrátila a uháněla horempádem k domovu. Mahoney se hnál za opuštěnou anglickou stíhačkou, jejíž pilot, když viděl, jak se blíží, přiškrtil plyn motoru a počkal na něj.

Oba piloti přistáli společně a velitel letky jim pospíchal vstříc. Biggles, který byl pilotem oné osamocené stíhačky, vylezl z letadla první.

„Ztratil jsem Swayna a Maddisona,“ řekl zlostně, když k němu přiběhli ostatní piloti. „Ztratil jsem Swayna a Maddisona,“ opakoval. „Ztratil jsem Swayna a Maddisona, copak mě neslyšíte? Sakra, proč se na mě tak hloupě díváte?“

„Nikdo se na tebe hloupě nedívá, Biggles,“ přerušil ho velitel letky. „Vzpamatuj se a řekni nám, co se stalo!“

Biggles nahmatal cigaretové pouzdro. „Jsme naprostý hlupáci!“ zabručel trpce. „My že jsme piloti? Měli bysme radši jezdit na koloběžkách po Kensingtonským parku. Udělali jsme přesně to, co ty prokletý Prušáci dobře věděli, že uděláme, a proto na nás čekali. Hned celá smečka!“

Unaveně si přejel rukou čelo. Když vyprchalo jeho rozčilení, pokračoval:

„Vyletěl jsem do šesti tisíc metrů nebo tak nějak a čekal jsem tam. A pak přiletěly fokkery. Hned jsem si jich nevšimnul; určitě se skrejvali v tý zatracený omáčce. Viděl jsem, jak ke mně letí Mahoney, který měl namířeno nad les, a potom jsem uviděl bílej fokker v jeho nejvlastnější podobě. Nepřiletěl tam pro tebe, Mahoney. Přiletěl, aby sestřelil mě. Já jsem se nepodíval nahoru, a tak se to stalo. Viděl jsem, jak bílej fokker letí dolů, a já jsem na to nalít. Myslel jsem, že je to laciná kořist, a sletěl jsem dolů za ním. Odkud se vzaly ty ostatní fokkery, nevím. Byli nám v patách, ještě než jsme vletěli do mraků. První věc, kterou jsem uviděl, bylo letadlo chudáka Mada, který se kousek ode mě řítilo v plamenech k zemi. Letěl jsem za tím bílým ptákem jako pytel kamení, ale ztratil jsem ho v mraku. Swayna dostali taky, proto jsem se obrátil k domovu a měl jsem hrozitánský štěstí, že jsem se sem vůbec dostal. To je všechno!“

Biggles se otočil a odešel směrem k důstojnické jídelně. Major Mullen se za ním beze slova podíval, když odcházel.

„Chtěl bych si s tebou pohovořit, Mahoney, a s tebou také, Macu,“ zašeptal major a všichni spolu odešli do majorovy úřadovny. „Musíme s tím něco udělat,“ řekl major důrazně. „Jinak nás všechny pošlou do domovských posádek, jestli budeme ještě chvíli takhle pokračovat. Biggles na vnadidlo naletěl příliš rychle, ale kdyby mohl dostat ten fokker, obnovilo by to jeho sebevěru. Ztratili jsme tři letadla ve dvou dnech a ztratíme jich ještě víc, jestli nezneškodníme toho bílého ďábla.“

Vtom vešel Bigglesworth znovu.

„Buď zdrav, Biggles, a posad se,“ řekl mu major klidně.

Biggles pokýval hlavou. „Snažil jsem se přemýšlet, pane major,“ začal, „a něco mě napadlo: Všichni jste si všimli, že ten bílej fokker nenapadá velitele. Vždycky přepadne některýho letce vzadu v letovém útvaru. Viděli jste, jak dostal Normana. No dobře... zítra poletíme na obvyklou hlídku – tři letadla. Mahoney, nebo Mac může být velitel a já poletím vzadu. Budu předstírat, že jsem dostal strach, a budu se držet stranou od palby protiletadlových děl. Jakmile se budeme vracet domů, zůstanu pozadu a ostatní poletí dál beze mě. To přiláká bílej fokker, kterej sletí dolů. Jakmile přiletí, budu připravenej, a uvidíme, kdo dovede střilet přesněji a rychleji. Jestli mě dostane, nevádí, bude mě mít, ale jestli ne, dostanu já jeho. Fokker vůči mně bude mít výhodu výšky, to vím dobře, a v tom má všechny trumfy v ruce. Ale i na tohle jsem našel fintu. Někdo si vezme na povel všechna schopná letadla a bude čekat nahoře, aby ostatním fokkerům zabránil, kdyby na mě chtěli vpadnout. Ale nehejbejte se, dokud nezačnou letět dolů. Nechte je, ať se hnou první, tak proti nim získáte výhodu výšky. Dám si do svého letadla vestavět ještě jednu nádrž, takže budu mít trochu šťávy v zásobě, až se bude fokker domnívat, že už jsem všechnu spotřeboval.“

Velitel letky přikývl.

„To se mi docela zamlouvá. Řeknu ti k tomu jen jedno, a to, že sám odletím s oddílem tam nahoru na číhanou. Můžeš se na mne spolehnout, že zaměstnám každého, kdo by se pokusil zamíchat se do vaší šarvátky! Platí? Dobrá, ráno to zkusíme!“

■

Růžový nádech červánků se proměnil v barvu tyrkyсу, když se Mahoney na konci ranní hlídky obrátil k domovu. Jedno letadlo jeho roje se loudalo vzadu, a proto se Mahoney nejméně stokrát otočil a kynul mu, aby se připojilo, a usmíval se při tom, jak měl ve zvyku.

Biggles sehrál svou úlohu nováčka dokonale. Loudal se vzadu a nyní ho přinutila palebná přehrada protiletadlových děl, aby se od své letky ještě víc vzdálil.

Pátravé Mahoneyho oči se vůbec neuklidnily. Pomalu a metodicky slídily v každém úseku okolního prostoru nahoře i dole. Vysoko nad nimi letěl dvoumístný německý rumpler, za kterým se táhla dlouhá řada obláček protiletadlových šrapnelů, ale Mahoney se ani nepokusil ho pronásledovat. Daleko na

severovýchodě plula napříč modrou oblohou skupina „devítek“ a vysoko nad nimi zaznamenal Mahoney letouny bristol, které je doprovázely. Zíral dlouho a úzkostlivě vzhůru. Nemohl vidět nic, ale věděl, že někde v té modravé prázdnotě na něj právě v tomto okamžiku číhá alespoň jedna skupina nepřátelských letadel.

Také Biggles se rozhlížel. Posunul si brýle na čelo, aby lépe viděl. Tu a tam trochu sestoupil, aby získal rychlost, takže pozorovatelé nahoře nad ním se mohli domnívat, že se snaží udržet své postavení v tvaru. Letěli domů... Je-li dnes nahoře bílý fokker, brzy se musí ukázat. Skupina letadel pomalu ztrácela výšku; Biggles ohříval svůj kulomet několika výstřely každých pár minut, ale stále ještě předstíral, že neumí dobře létat.

Teď už byla letadla nad zákopy. Druzí dva velbloudi sestoupili do výšky 1500 metrů, ale Biggles visel ve vzduchu trochu vzadu a o něco výš. Jednou také udělal přemet, aby dal jasně najevo svou úlevu nad tím, že je už zpátky doma, v bezpečí na druhé straně fronty.

„Hrom do toho,“ bručel si, „proč se ten chlap neukazuje?“

Obě stíhačky byly asi půldruhého kilometru vpředu, když náhle upřel oči na skvrnku daleko nahoře. Je to ten fokker, nebo ne? Ano! Daleko nad ním a za ním se na chvilku zablýsklo malinké světélko a Biggles usoudil, že je to záblesk slunce, které dopadá na křídla nějakého letadla. Nedovedl ovšem říct, zda je to přítel, nebo nepřítel, ale jeho oči zůstaly připoutány na to místo.

A pak – pak už mohl rozeznat, že je to vskutku letadlo. Malá, temná skvrnka se najednou náramně rychle zvětšovala. Biggles se zlostně ušklíbl: „Vida, tak tady letí ten jestráb a já mám být jeho vrabec. No, uvidíme!“

Letadlo bylo nyní zřetelně vidět; byl to Fokker D-VII. Nikde ani známka po střelbě protiletadlových děl – Biggles usoudil, že fokker uzavřel plyn motoru, aby ho zdola neslyšeli. Biggles naproti tomu otevřel plyn naplno a sklonil nos svého letadla pomalu k zemi, aby získal tolik rychlosti, kolik bude možné, aniž by přitom poplašil svého nepřítele. Fokker letěl nyní dolů rychlostí blesku; obláček šrapnelu daleko za ním dokazoval, že pilot už zanechal své hry na schovávanou a spustil motor.

Biggles sklonil nos svého letadla k zemi a uháněl k domovu. Rychlost – rychlost – rychlost, to bylo všechno, co si přál, aby se tak dostal vzhůru za fokker. Jak blízko si jej může pustit k tělu? Mohl by na něj fokker začít střílet první? Musí to risknout!

Ve výšce sotva šedesáti metrů k němu vyrazil déšť střel z leteckého kulometu Spandau. Biggles pohnul nožní řídicí pákou, a protože střely už proletovaly mezi křídly jeho letounu, přitáhl ruční řídicí páku zpět až k tělu. Když dotáhl vrcholek přemetu, obrátil se polovičním výkrutem a rychle se podíval po svém protivníkovi. Zadržel dech, když se fokker smýkl ve vzdálenosti sotva tří metrů od něho. Živě si otiskl do paměti tvář muže, který seděl na pilotním sedadle. Pak byl vmžiku u jeho zádě. Zaměřovačem kulometu spatřil, že bílý fokker stále ještě stoupá.

Ra-ta-ta-ta... Biggles ponuře zaklel, když začal bušit do svého kulometu, v němž se v kritickém okamžiku vzpřičil náboj. Fokker dokončil svůj překrut a nyní zase on letěl na svého protivníka, ale Biggles byl připraven a zdvihl nos letadla do výše, aby fokker napadl shora. Matně spatřil koutkem oka druhý fokker, který letěl dolů ve vývrtce v mraku kouře, a nad ním viděl další letouny. Bílý fokker se vytácel do letu v kruhu a Biggles se za ním a s ním točil dokolečka.

Obě letadla opisovala strmou zatáčku – nebyla od sebe více než sto metrů; fokker pomalu nabíral výšku.

„Jestli udělá ještě dalších deset kruhů,“ uvažoval Biggles, „dostane se nade mě a pak je se mnou ámen!“

Bigglesovi zbývala jediná možnost. Zoufalá možnost. Věděl, že v okamžiku, kdy vyrazí ze svého letu v kruhu, nepřítel poletí za ním a začne na něj pálit z kulometu. Ať udělá cokoli, fokker mu bude nakonec vždycky v patách. Když přejde do překrutů, fokker je bude dělat také a bude stále v téže poloze. Jestliže vletí do vývrtky, fokker do ní přejde také. Prostě toho muže, který znal tak dobře své řemeslo, nebylo možné setrást; ale kdyby přece mohl vyrazit z kruhu, dosáhl by náskoku další stovky metrů, a jestliže by pak dokázal udělat dost rychle přemet, mohl by se dostat nad fokker z vrcholku svého přemetu.

„Když budu ale moc rychlej,“ uvažoval Biggles, „můžeme se srazit. No dobrá – aspoň se budeme ubírat do království nebeského společně.“

Zachvátil ho pocit divoké, vítězoslavné radosti.

„Pojď sem, ty bejku!“ zařval najednou Biggles, „teď přebírám vedení já!“ A vyrazil ze své zatáčky. Postrčil zuřivě řídicí páku dopředu, až cosi zapraskalo v patce nejbližší výztuhy ve střední části křídla, a potom ji zase přitáhl zpět a vyletěl jako svíce

rychle nahoru. Letmý pohled přes rameno Bigglesovi ukázal, že fokker je sto metrů za ním. Přitáhl řídicí páku přímo dozadu až k tělu, vletěl obratně do přemetu a jeho oči vyhledaly rychle hledí kulometu, aby včas stiskl spoušť. Modrá obloha – modrá obloha – daleký obzor – zelenavá pole – a kam se poděl bílý fokker? Aha! Tady je, tady... a fokker letěl přímo do deště jeho střel... Biggles spatřil, jak se pilot na sedadle zhroutil.

Biggles trochu prodloužil svůj přemet a potom obrátil letadlo do vodorovné polohy a rychle se podíval za fokkerem. Ten padal prudce k zemi jako smrtelně raněný pták. Pak začal ztrácet rychlost, poskočil stranou a s naplno běžícím motorem se řítit s hromovým rachotem střemhlav dolů. Biggles spatřil, jak se horní nosná plocha padajícího letadla ohnula dozadu, potom se raději podíval stranou a náhle pocítil, jak moc je unavený a skleslý...

Asi půldruhého kilometru odtud odlétalo pět letadel s rovnými nosnými plochami, která pronásledovala čtyři anglické stíhačky. Jiná stíhačka se pokusila o přistání na zoraném poli dole pod ním; právě když se na ni zadíval, kola jejího podvozku se dotkla země a stroj udělal přemet. Jakási postava vylezla z letadla, dívala se nahoru a kývala na Bigglese.

Sklouzl po křídle na nejbližší pole a přistál. Major Mullen běžel Bigglesovi v ústřety.

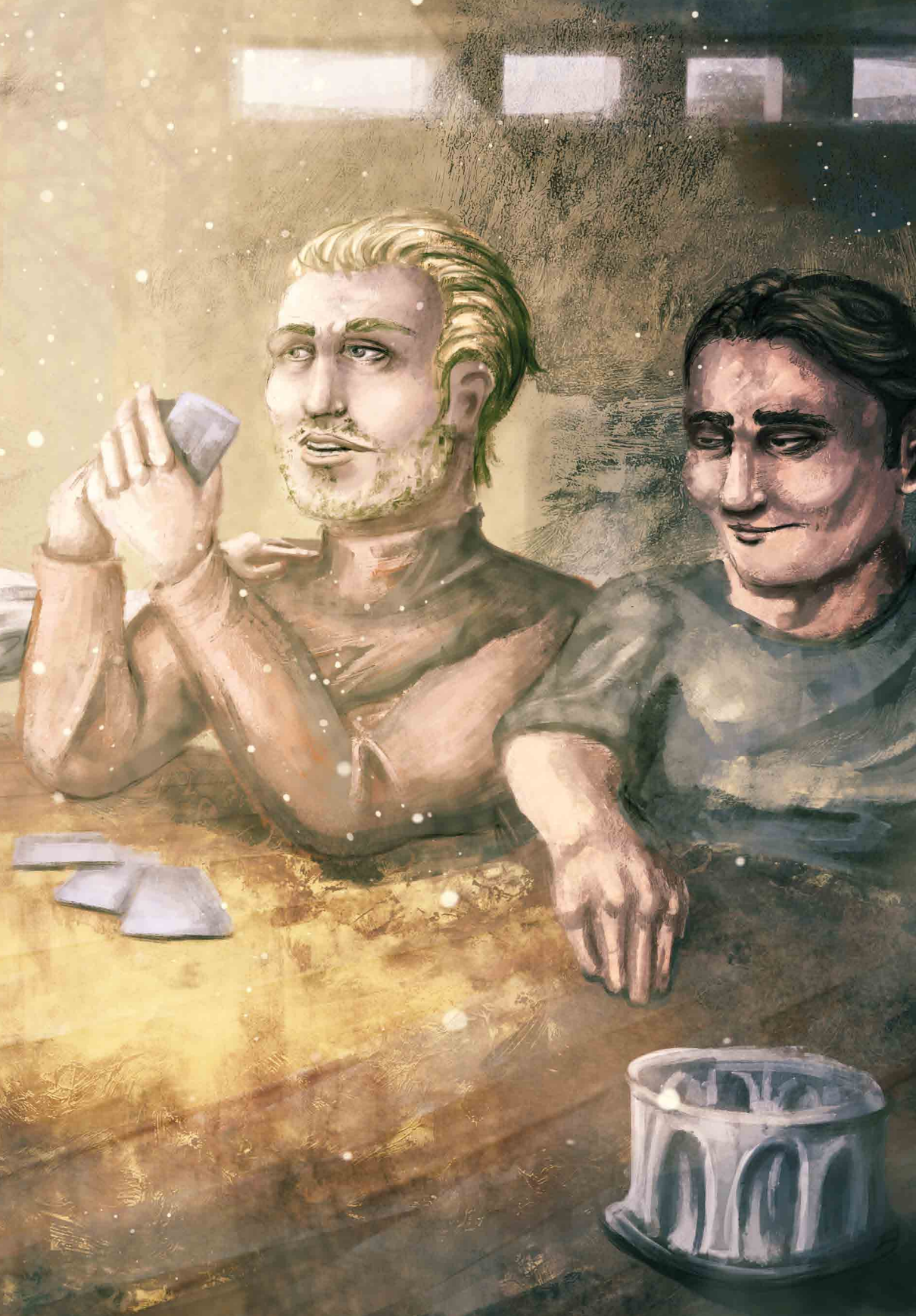
„Výborně, chlapče, dokázal jsi to...“

kapitola 2

Balíček

„Dva bez trumfů!“ Biggles, který byl po svém utkání s bílým fokkerem povýšen na poručíka, to ohlásil stejně vítězoslavně, jako kdyby měl ve své hromádce karet samá esa.

„Tři srdce!“ hlásil Quinan, který seděl po jeho levici.

Bigglesův spoluhráč Mahoney se podíval omluvně přes stůl. „Pas!“ řekl unaveně.

„Sakra, copak mi jednou nemůžeš přiskočit na pomoc, když hrajeme spolu?“ postěžoval si Biggles. „Sedíš tu pomalu celý odpoledne a skuhráš pořád to svoje ‚pas‘ jak přihlouplej papoušek...“

„... jak to hraješ, člověče?“ přerušil ho Batson, čtvrtý hráč. „Proč si s Mahoneym navzájem neukážete karty, přešly by vás spory...“

Vtom do předsíně vešel major Mullen. „Chci s tebou mluvit, Biggles, až dohraješ... A zůstaňte všichni tady, už se vyjasňuje,“ obrátil se na ostatní piloty v místnosti. Vytrvalé mrhnutí toho dne totiž až dosud znemožňovalo jakoukoliv letovou činnost.

Biggles se podíval rozmrzele na kartu, kterou jeho spoluhráč položil na stůl, a vstal. „Spočítejte to! Zaplatím, až se vrátím.“

„Ne, to známe, potom bys nezaplatil, zaplat hned!“ vyjel na něj Batson. „Miles si také odešel na věčnost a zůstal mi dlužen sedmdesát franků. Zaplat hned! To by ses pak, Biggles, na zaplacení vykašlal, kdyby tě sundali.“

Biggles nevrle odpočítal několik bankovek.

„Vezmi si to a já můžu jít žebrať,“ zabručel. „Dokončíme tuhle hru, až se vrátím.“

Odešel s majorem Mullenem na velitelství letky. Spatřil tam důstojníka, jehož červeně podložené výložky nasvědčovaly, že přichází z vyššího velitelství.

„Poručík Bigglesworth – plukovník Raymond,“ řekl velitel

letky. „To je ten poručík, o němž jsem vám vyprávěl, pane plukovníku.“

Biggles vojensky pozdravil a zvědavě si cizince prohlížel. Plukovník se na Bigglese díval tak dlouho a tak vážně, že mladý muž začal rychle přemítat o událostech několika posledních dnů a snažil se připomenout si nějakou „příhodu“, která by mohla vysvětlit přítomnost vyšší šarže.

„Posadte se, poručíku Bigglesworthi,“ řekl konečně plukovník.

Biggles se posadil a čekal.

„Jistě se divíte, proč jsem pro vás poslal,“ začal plukovník. „Povím vám to. Upřímně řečeno, hodlám vás požádat, abyste se pustil do odvážného podniku.“

Biggles ztuhl ve svém křesle a napjatě poslouchal.

„Především to, co vám řeknu, je důvěrné. Nikomu ani muk, rozumíte?“

Biggles přikývl.

„Nuže, situace je taková. Jistě víte, že máme tam – za frontou, ehm – agenty, zpravodajce, či říkejte jim, jak chcete. Obvykle je tam dopravujeme letadly, někdy také seskočí padáky, jindy tam s nimi přistaneme – podle okolností. Často se dostanou nazpět, ale ještě častěji ne. Někdy je také pilot, který je tam dopravil, zase později nabere na předem sjednaném místě. Někdy – ale raději ne – do toho vám nic není! Před čtrnácti dny přešel jeden agent na druhou stranu. A nevrátil se. My víme – nerozhoduje, jak jsme se to dověděli –, že dostal to, pro co si tam šel, že zkrátka získal balíček plánů. Jistý důstojník tam odletěl, aby ho podle ujednání vzal s sebou, ale nepřítel patrně zpozoroval našeho zpravodajce, jak na něj čeká, a pole zadrátoval. Pilot – bylo to v noci – se dostal do smrtonosné pasti a zabil se při přistání. Náš agent sice práskl do bot, ale dopadli ho. Mezitím jsme dostali zprávu, že byl zastřelen. Ale než byl dopaden, podařilo se mu ukrýt ony plány a my víme, kde ten úkryt je. Ty plány naléhavě potřebujeme, velmi naléhavě, to vám ani nemusím povídat.“

„Rozumím, pane plukovníku,“ řekl pomalu Biggles. „Přejete si, abych pro ně zaletěl?“

„Chcete?“

„Mohl bych se vás zeptat, kde asi přibližně jsou?“

„Ano, můžete,“ řekl plukovník, „jsou nedaleko Arietu.“

„Nedaleko Arietu? Vždyť to mají blíž letky 297 a 287! Proč tam nepošlete je?“

„Ze dvou důvodů,“ odpověděl plukovník Raymond. „Letka 297 je vybavena jen letadly DH-9 a devítky by se nemohly na tamní pole snést. Kdyby to bylo možné, přirozeně bychom poslali v noci nějaké lehké letadlo přes frontu, ale o přistání v noci na tom místě bohužel nelze vůbec uvažovat. Pouze jednomístné letadlo má naději, že se tam dostane, a to jenom ve dne a jenom s šikovným pilotem. Mohl by tam dobře přistát, sebrat plány a odletět dřív, než by přispěchali Němci. My jsme přirozeně to místo také hned vyfotografovali. Tady jsou fotografie – podívejte se na ně!“

Plukovník zdánlivě nedbale předhodil Bigglesovi svazeček fotografií: „To místo je vzdálené asi tři kilometry od pole, kde došlo k onomu neštěstí, a náš nešťastný chlapík byl polapen asi někde poblíž.“

Biggles na první pohled poznal, že plukovník obtíže úkolu nijak nepodceňuje.

„Z jaký výšky to fotili?“ tázal se, podávaje plukovníkovi snímek, na němž byl dokreslen malý bílý křížek.

„Z výšky 1800 metrů. Bílý křížek označuje místo, kde je balíček. Když náš zpravodajec uviděl, že svou hru už prohrál, vstrčil plány do doupěte divokého králíka u kořene stromu v rohu tohoto pole. Poslední, co stačil udělat, bylo, že vypustil holuba s přesným označením toho místa.“

„Dobrá práce!“ řekl uznale Biggles. „Takže plány jsou v rohu toho pole, kde přistanu... Podle snímku bych řekl, že pole je asi sto padesát metrů dlouhý a padesát metrů široký. Mohl bych tam přistát, ale musel bych mít správný vítr.“

„Zrovna teď vane správný vítr,“ řekl plukovník tiše, ale důrazně.

„Ted?“

„Ano, teď!“

„A jak je to s letkou 287?“ tázal se Biggles zvědavě. „Nechci být dotěrný, pane plukovníku, ale oni teď mají letadla S.E.5 a jsou blíž frontě než my.“

„Pokud musíte vědět i tohle,“ odpověděl plukovník, „tak už jsem u nich byl. Ztratili tam při pokusu o přistání už dva důstojníky, a nemůžeme po nich žádat, aby ztratili další. Nikdo z nich se až na to pole nedostal. Protiletadlové dělostřelectvo jednoho sestřelilo a domníváme se, že dostali i druhého, protože se nevrátil. Poletíte tam kolem dvou vraků.“

„Pěkně děkuju,“ řekl nerudně Biggles, „dokážu si najít správnou cestu i bez nich. Je to asi třicet kilometrů daleko, že?“

„Ano, asi tak nějak.“

„Dobrá, pane plukovníku,“ řekl Biggles, „poletím tam, ale měl bych jedno přání.“ Biggles se obrátil k majoru Mullenovi. „Nemáte nic proti tomu, aby na mě MacLaren nebo Mahoney dávali někde nahoře pozor? Kdyby mi mohli přiletět vstříc na cestě domů, pomohlo by mi to. Poletím zpátky nízkou nad zemí a byl bych laciná kořist pro nějakýho skopčáka, kterej by se tam náhodou nachovejtnul.“

Biggles se znovu otočil k plukovníkovi Raymondovi: „A co by se stalo, kdybich musel nouzově přistát i s těmi plány?“

„Myslím, že by vás Němci zastřelili,“ odpověděl plukovník pomalu. „Opravdu... mám za to, že by vás bez dlouhých řečí popravili.“

„Výborně, pane plukovníku,“ řekl Biggles, „jen když si rozumíme. Jestliže mi motor vypoví službu, dokud ještě budu na druhý straně, poletí plány přes palubu dřív, než narazím s letadlem na zem. Smrt je mi lhostejná, ale jestli mám umřít, chci umřít vsedě jako gentleman – a ne vestoje, zády ke kamenné zdi. Pokud se ale vrátím zpátky, budu mít plány u sebe... jestli tedy ještě jsou na svém místě!“

„To je docela správný názor,“ souhlasil plukovník Raymond.

„Můžu si teda vzít s sebou Maca a Mahoneyho, aby na mě dávali pozor?“ zeptal se Biggles velitele letky.

„Máte nějaké námitky, pane plukovníku?“ otázal se major Mullen.

„Vůbec ne.“

„Dobrá, poletím,“ řekl s úsměvem Biggles. „Chcete počkat na ty plány, pane plukovníku? Budu zpátky asi za hodinu, nebo se vůbec nevrátím.“

„Počkám tu na ně.“

Major Mullen doprovodil Bigglese ke dveřím.

„Dones ty plány, Biggles,“ řekl major, „a pak pověst naší letky dosáhne vrcholu. Pokud selžeš, bude to ostuda. Sbohem... a hodně štěstí!“

Chvatné potřesení rukou, a Biggles už byl na cestě k hangárům.

Když nařídil, aby připravili jeho stíhačku k odletu, všiml si, že slunce už zapadá; nemohl tedy očekávat, že bude světlo déle

než asi hodinu, nejvýše hodinu a půl. Vydal se směrem k jídelně; tam ho pozdravil výbuch bujarého zpěvu, jakmile otevřel dveře.

„Macu a Mahoney! Pojdte sem na okamžik!“ vybídl je.

„Copak se ti stalo, ty agente s teplou vodou?“ zabručel Mahoney. „Copak nemůžeš ani chvilku...“

Ale Biggles ho stroze přerušil: „Všem vám na vědomost dávám,“ oznamoval škrobeně, „že letím do Arietu – pro balíček.“

„Do Arietu?“ řekl nedůvěřivě Mahoney.

„Aha, máš tam balíček v nádražní úschovně zavazadel, vid?“ dobíral si Bigglese MacLaren. „Ale proč pro něj musíš letět hned?“

„To vám nemůžu říct,“ odvětil Biggles, „vážně, kluci – letím do Arietu, kde musím přistát. Poletím na druhou stranu vysoko nad zemí, ale budu zatraceně nízko při návratu domů – pravděpodobně téměř nad zemí po větší část zpátečního letu. Nebudu asi mít ani kdy, abych získal výšku. Poletím rovnou tam a doufám, že taky poletím rovnou zpátky sem. Jestli chcete, můžete mi pomoci, tím, že budete dávat pozor na to, co se bude dít nahore na druhý straně. Musím zpátky něco přivést, kromě sebe samotného; jinak bych vás o to nežádal. A ještě něco. Na druhou stranu to je daleká cesta – třicet kilometrů – a myslím, že kdejaký Němcour se na mě bude seshora dívat, až poletím zpátky. Jestliže uvidí vás, pak si možná nevšimne mě. To je všechno,“ skončil Biggles.

„No nazdar...“ vpadl mu do řeči Mahoney. Ale Biggles ho přerušil: „Odletím hned teď,“ oznámil. „Můžu se teda spolehnout, že se brzy uvidíme?“

„Určitě,“ řekl Mahoney. „Ale vůbec nerozumím, co to má znamenat, a zdá se mi, že je to dost šílený nápad.“ Vtom se otočil doprava a uviděl plukovníka Raymonda a majora Mullena, jak jdou do jídelny. „Čert aby vzal ty lampasáky!“ zabručel Mahoney. „Proč nezůstanou doma, když je tak mizerný počasí? Dobře, chlape, platí, hned se za tebou vypravíme...“

■

Po dvaceti minutách byl Biggles takových tři a půl tisíce metrů vysoko nad zákopy a pátravě se rozhlížel po obloze. Daleko vpravo od něho, asi sto metrů nad ním, se vznášel letový útvar „čtyřek“, které se vracely z náletu. Biggles doufal, že budou představovat lákavé vnaidlo pro každé slídící nepřátelské letadlo.

Ariet byl právě vpředu, dole pod ním... Biggles sklonil nos letadla k zemi, sletěl střemhlav dolů a jeho oči pátraly po cíli jeho letu. Tři kilometry na západ od Arietu, říkal plukovník! Prokristapána... Zdálo se mu, že tři kilometry na západ od Arietu neleží jedno, ale stovky obdélníkových polí. Podíval se na snímek, který si přišpendlil na palubní desku svého letadla, a porovnával jej s územím pod sebou. Tam musí být to pole, nahore vpravo! Vletěl rychle do vývrtky, aby co nejrychleji klesal. Když se vytáhl z vývrtky, zkoumal podrobně celé pole. Jakýsi německý polní tábor se mu zdál nebezpečně blízko – byl vzdálen sotva půldruháho kilometru. A tamhle je to pole! Biggles si všiml dvou koní, kteří se potloukali po poli, a rozhlédl se úzkostlivě po řadě topolů, které stály jako řada vojáků na vzdáleném konci pole.

„Jestli se na to pole dostanu, budu náramně šťastnej, a ještě šťastnější, když se z něho dostanu pryč,“ pomyslel si. Naštěstí vítr vál – jak říkal plukovník – ve správném směru.

Biggles byl nyní už pouhých několik set metrů nad zemí a mohl spatřit, jak v německém táboře pobíhají lidé. Někteří z nich se shlukli do malých skupinek, a jakmile Biggles zastavil motor, uslyšel slabý štěkot kulometu. Trhl sebou, když za ním v trupu letadla cosi zapraskalo. „Tohle už je setsakramentsky blízko,“ zabručel.

Opsal rychlou zatáčku ve tvaru S, potom stlačil levou nohou nožní páku a přešel do strmého skluzu po křídle. Když letadlo zase vyrovnal, smýkaly se vršky stromů už už po kolech podvozku a Biggles zoufale brzdil střídavým pohybem směrovky.

Zdálo se mu, že se k němu řítí topoly na vzdálenějším konci pole. Zadržel dech, když se kola podvozku dotkla půdy, ale přistál správně na třech bodech. „Teď by tu tak chyběl krtinec, a udělám kotrmelec,“ pomyslel si a sám sobě v duchu vynadal, že sestoupil tak rychle. Zád jeho letadla poskočila, ostruha se zasekla a Biggles opět vydechl. Aniž vyčkal, až letadlo dokončí svůj přímý běh, otočil ho směrem ke stromu v koutě pole.

Tam to musí být! Vyskočil ze sedadla a rozhlédl se kolem – ano, tohle vypadá jako králičí doupě! Vmžiku byl na všech čtyřech a natáhl ruku hluboko do otvoru... Nebylo tam nic!

Na okamžik byl ohromený strachem. „Musí tady bejt ještě jiná díra nebo jinej strom,“ pomyslel si vztekle, když se zase napřímil. Najednou si uvědomil, že je na pokraji zoufalství, a násilím

se přinutil ke klidu. Pak běžel k nejbližšímu stromu; jeho noha zavadila o jakousi překážku a Biggles se natáhl jak široký tak dlouhý. Vmžiku byl ale opět na nohou a instinktivně se ohlédl, aby zjistil, proč upadl. Byla to králičí nora – ležely kolem ní rozptýleny celé chomáče chlupů. „Snad je to tady,“ pomyslel si a vstrčil ruku do díry.

Chvála bohu! Jeho prsty sevřely jakýsi baňatý předmět... Vytáhl jej – byl to tlustý svazek papírů.

Uháněl k letadlu. Ze vzdálenosti dvou set metrů se k němu rychle blížil oddíl vojáků s důstojníkem v čele. Biggles vhodil balíček do kabiny, vyhoupl se do sedadla a v nejbližším okamžiku uhánělo letadlo po poli, aby se dostalo proti větru.

Jeho odhodlání pokleslo, když si prohlédl blízké topoly; zdálo se mu, že sahají až do nebe. „Nedokážu to... nedokážu,“ řekl si sám pro sebe. Na jednom místě mezi topoly však zela mezera, neboť se tam jeden topol skácel – jestlipak by neproklouzl tamtudy? Dlouho nepřemýšlel a rozhodl se to zkusit.

Vojáci odění v polní šedi k němu pádili a už přelézali živý plot pod topoly. Biggles otevřel škrticí klapku plynu naplno a postrčil dopředu řídicí páku. Ocas letadla se nadvzdvihl – hop! – a letoun byl ve vzduchu.

Sklonil na kratičký okamžik jeho nos k zemi a potom se vznesl rovnou do mezery mezi topoly. Podvědomě se schoulil, když mu do uší zalehl ostrý praskot a letadlo se zakymácelo. Jestli to způsobila palba z pušek, nebo zda se mu nalomily nosné plochy, nemohl říct.

Ale dostal se do volného prostoru za stromy a měl s sebou plány! Usmál se s pocitem úlevy, když manévroval letadlem tak, aby střelcům dole ztížil míření. Mohl si však dovolit ztrácet čas tím, že se pokusí dostat hodně vysoko? Bigglese to ani nenapadlo – nikdy by se nemohl dostat do bezpečné výšky, a bude tedy lépe, udrží-li se ve výšce asi šesti set či jednoho tisíce metrů, aby se dostal z dosahu ručních palných zbraní na zemi. V té výšce bude uhánět domů a zbytek svěří náhodě.

Hrála v něm každá žilka, když se rozhlížel nahoru, kolem dokola a dolů. Většinu času se zakloněnou hlavou pátral po obloze nad sebou a před sebou, odkud mohlo přijít nebezpečí. Ale neviděl ani jedno letadlo. V půlce cesty domů se vyšplhal do výše dvanácti set metrů; a pak uháněl ke svým druhům ve zbraních, k zákopům. Chvilími přešel do zatáčky, jakmile se příliš

přiblížila protiletadlová palba. Naštěstí se vítr utiřil; za deset minut už bude v bezpečí za frontou.

Deset minut... Co všechno se mohlo ve vzduchu přihodit za deset minut! Bigglesovy oči těkaly stále po obloze, úzkostlivě pátraly ve vzduchu po nepřátelských letadlech nebo po Mahoneyho či MacLarenově stíhačce.

Kdepak je balíček? Hmatal po podlaze pilotní budky, ale nemohl ho najít. Určitě se dostal pod sedadlo a sesul se dolů do trupu mimo dosah jeho ruky. Podíval se bezděčně na otáčkoměr – jde to dobře... Ale pozor – kdyby musel nouzově přistát, nepřítel by našel balíček... Ne, nenašel by jej! Nahmatal svou signální pistoli a přesvědčil se, zda je nabitá světlicí. „Když letadlo hned po přistání neroztrískám, budu ho moct zapálit,“ uzavážoval, „a plány shoří s ním...“

Bigglesovy oči stále ještě pátraly po obloze a náhle utkvěly na jednom místě vpředu. Jeho srdce div nepřestalo tlouci a jeho rty se zkrivily v kyselém úsměvu: Po obloze přímo před ním se k němu rychle blížila řada letadel s typicky rovnými křídly. Samé fokkery, samé fokkery... bylo jich šest!

Podíval se nad ně, zda tam neuvidí očekávané anglické stíhačky – ale nebyly tam.

„Nevadí, už si to s nimi vyřídím sám, jen mi pojdte hezky pod ruku, vy grázlové!“

Asi minutu letěly fokkery stále stejným směrem a Bigglesův velbloud, tísněn německými letadly, směřoval vytrvale k frontě; vzdálenost mezi ním a Němci se ustavičně zmenšovala.

„Nakonec mě ještě dostanou! Hrom aby do nich... nemůžu se přece pustit do boje, musím se dostat pryč i s balíčkem,“ pomyslel si. A právě když mu tyhle myšlenky křižovaly hlavou, nepřátelská letadla přešla do rychlé zatáčky a začala šplhat do výšky. Na Bigglesově tváři se objevil rozpačitý výraz, když spatřil jejich podivný manévr.

„Co tak velkolepého mají za lubem?“ zabručel. „Dělají příliš povyku pro jedinou osamělou anglickou stíhačku – jako by ze mě dostali strach!“

Od okamžiku, kdy spatřil nepřátelská letadla, nespustil z nich oči a i teď stále sledoval všechny fokkery. Vtom se zarazil a užasl: šest metrů od konce jeho pravého křídla letěla anglická stíhačka. Řídil ji Mahoney – právě si posunul brýle na čelo a zabílel se uštěpačně na Bigglese. Ten se hned podíval vlevo a uviděl

druhou anglickou stíhačku; poznal MacLarenova velblouda. Podíval se také za sebe a uviděl další dvě anglické stíhačky, které vzadu uzavíraly letový tvar.

Cítil, jak bledne.

„Můj bože!“ vyrazil ze sebe, „kde se tu vzali? Vždyť jsem je vůbec neviděl. Copak jsem oslepl? Být to fokkery, už by se ze mě kouřilo někde na zemi. Žádnéj div, že se mi Prušáci vyhnuli, když spatřili těchhle pár letounů... Pět proti šesti,“ zamyslel se Biggles, „to už je lepší. Němci se teď vrátí, ale budou muset jednat rychle, aby nám překazili cestu, protože domů už to máme sotva šest kilometrů.“ Vtom už uviděl řadu britských upoutaných pozorovacích balonů. „Můj skvělej Macu, ty náš starej dobráku Mahoney,“ opakoval si v duchu nadšeně.

Fokkery se už vracely a jejich velitel se snašel na jednu ze zadních anglických stíhaček, která se bleskurychlým manévrem otočila nazad a zdvihla svůj nos nahoru, aby čelila útoku. Ostatní fokkery následovaly těsně za prvním a Mac a Mahoney se obrátili, aby se s nimi utkali. Biggles sevřel křehovitě řídící páku v bezmocném vzteku, když si uvědomil, že musí pokračovat v útoku, že musí nechat své kamarády, aby boj podstoupili sami. Dvakrát už už opsal poloviční zatáčku, ale vždy se zarazil. „Nikdy už nevezmu takovejhle melouch!“ zapřisáhl se v duchu.

Dva Fokkerovy trojpláníky přeletěly kolem něho směrem k východu, aby se připravily k boji, který se nyní odehrával za Bigglesem. Ten ale letěl nízko a proti slunci, takže jej fokkery nespattřily. Setřásl ze sebe násilím opět pokušení, aby využil svého ideálního postavení k útoku, a uháněl přes frontu. Nevybíravě proklínal sám sebe. Neodvážil se ani ohlédnout dozadu. Kdyby tak dostali Maca nebo Mahoneyho... netroufal si na to ani pomyslet. „Zatracenej lampasák, čert vem úkol, kterej mi svěřil!“ Ale teď... sláva, už je nad zákopy... a v bezpečí i s tím prokletým balíčkem.

Jakmile se začalo v dále nejasně rýsovat letiště, Biggles si pomalu poposedl, aby měl lepší rozhled. Podsunul pod sebe ruku, aby urovnal jakýsi hrbolek, který se utvořil v podušce jeho sedadla, ale hrbolek se mu octl v ruce. Byl to balíček.

„Aha! Spadnul na sedadlo a já na něm celou tu dobu seděl.“ Sklonil nos letadla k zemi a snašel se na letiště. Jedno sto šedesát, jedno sto devadesát a pak něco přes dvě stovky kilometrů v hodině ukazoval jeho rychloměr...

Major Mullen a plukovník Raymond stáli na prostranství před hangáry a čekali na něj; Biggles už rozpoznával plukovníkovy červené výložky.

Uchopil levicí řídicí páku, do pravé ruky vzal balíček a klesal – 30 metrů – 15 metrů – 10 metrů –, Biggles uviděl, jak se plukovník shýbl, když mu shodil balíček s plány, pak se hned divoce vznesl vzhůru a zatočil v rychlém obratu rovnou nad frontu na pomoc svým druhům.

Když se přiblížil k záložním zákopům, uviděl tři anglické stíhačky, které letěly k němu. Pátral úzkostlivě po modrém označení na středu Mahoneyho letadla, ale to mezi nimi nebylo.

„Tak oni dostali chudáka Mahoneyho...“ Biggles pohnutím na prázdko polkl. Tři anglické stíhačky se obrátily a rovnaly se do řady s Bigglesovým letounem. Mac, který byl nejbližší, přiletěl těsně k němu, kynul mu rukou a ukazoval dolů k zemi. Když se Biggles podíval dolů, uviděl na zemi anglickou stíhačku. Měla utržený podvozek a trčela celá pokřivená mezi trychtýři po granátech. Stranou stála jakási postava, která zběsile mávala brýlemi a leteckou přilbou. Byl to Mahoney! Asi ho zasáhli a právě se mu podařilo dostat se k našim zákopům, pomyslel si Biggles a s úlevou se obrátil spolu s ostatními k domovu.

Velitel letky už na něho čekal na přistávací ploše letiště. „To neumíš, Biggles, dělat nic lepšího než házet balíky po štábních důstojnících?“ otázel se s úsměvem. „Plukovník odjel k hlavnímu velitelství s tím tvým líbesbrífem a požádal mě, abych ti poděkoval... a abych ti vyřídil, že na tvůj čin nikdy nezapomene.“

„Pane majore, můžete mu říct, až ho uvidíte, že já na něj taky nikdy nezapomenu,“ odpověděl Biggles a smál se. „Pojďte, chlapi, vydáme se k zákopům pro Mahoneyho, abysme konečně mohli dohrát tu ranní partičku!“

kapitola 3

Letadlo J-9982

Biggles si spokojeně pobroukával oblíbenou písničku, když pomalu kroužil ve výšce asi pěti tisíc metrů. Podíval se na hodinky – létal tu už skoro dvě hodiny na hlídce, která končila bez zvláštních příhod.

„Počkám ještě pět minut a pak se ztratím,“ rozhodl se.

Pod ním se rozprostírala tlustá vrstva mraků. Ve vzduchu nebylo vidět ani jedno letadlo – alespoň ne nad mraky, kam mohl dohlédnout. Každých několik minut se obrátil, přidržel si ruku před očima a pečlivě prohlížel mezerami roztažených prstů zářící oblohu ve směru, odkud ho oslňovalo slunce. Pokud na něj někde číhalo nebezpečí, mohlo přijít jen z téhle strany.

Zkoumal kousek po kousku mračna pod sebou. Spatřil anglickou stíhačku, která daleko dole letěla směrem k němu a razila si cestu mezi rozeklanými mraky.

Biggles vletěl mezi slunce a stíhačku, která se pohybovala pod ním v hloubce asi tří set metrů.

„Ty zelenáči,“ pomyslel si, „kdyby tu byl na mém místě foker, už je z tebe mrtvola. A hele... tady letí jeho kolega.“

Druhá stíhačka se vynořila z mračné výspy a rychle předletěla první. Pilot té první byl zřejmě gentleman, protože se obrátil zády ke druhé stíhačce a potom opisoval kruhy, aby jí umožnil ho předlétnout.

Biggles si všiml, že onen zdvořilý stíhač se už ocitl lehce nad vedoucím letadlem a že šplhá do ještě větší výšky. Pak, když už byl jeho stroj takových patnáct metrů nad kolegou, se jeho nos náhle sklonil.

„To je ale blbec,“ pomyslel si Biggles. „Taková pitomost. Pak nemá docházet k neštěstím!“

Náhle zatajil dech hrůzou, neboť z kulometu klesající stíhačky

vyrazil ohnivý řetěz výstřelů přímo do sedadla spodního letadla. Zasažená stíhačka se zapotácela jako opilec, plamenné jazyky se začaly plazit po trupu, její nos se sklonil k zemi a pak už letoun padal střemhlav do mračné výspy, zanechávaje za sebou jen šmouhu černého dýmu.

Na okamžik se Biggles na to vše díval neuvěřitelně hloupě a jeho mozek se vzpouzel uvěřit tomu, co viděly jeho oči. Ale pak posunul prudce řídicí páku dopředu a letěl střemhlav za neznámým vrahem. Ten však také klesal a zřejmě se snažil dostat se pod mraky, aby uviděl výsledek svého díla. Biggles si povšiml, že se pilot ani nepodíval nahoru, takže se v mračné mlze dostal pouhých pár metrů za jeho letadlo, než znovu zmizelo. To už Biggles přitáhl řídicí páku, aby zabránil srážce.

„J-9982,“ mručel si nahlas, když přečetl bílé číslo, které rozpoznal na střemhlav letícím letadle. „J-9-9-8-2,“ opakoval si znovu, „tebe si budu pamatovat!“

Kroužil chvilku na místě a teprve potom sletěl do mezery v mracích. Nechtěl se s ním srazit v neprůhledném mraku. Podíval se rychle nad sebe a kolem sebe, když vyrazil z mraků, ale podivná anglická stíhačka už zmizela. Daleko dole spatřil dlouhý ohon černého kouře; sestřelený letoun stále ještě hořel. Chvilku marně pátral po obloze a potom, vztekem a hrůzou úplně bez sebe, zamířil k zákopům. Byl zvědav, kdo asi seděl v onom tak surově napadeném letadle; věděl, že je to letec buď jeho vlastní skupiny, nebo od 231. letky, protože široko daleko jen tyhle dvě měly letadla typu Velbloud. Za chvíli přistál a rychle roloval k hangárům, kde se potloukala skupina pilotů.

„Je někdo nahoře, Macu?“ zeptal se MacLarena, který mu přicházel vstříc.

„Ano, Mahoney je venku s Forestem a Hallem,“ odpověděl MacLaren a podíval se nechápavě na Bigglese. „Támhle letí,“ ukázal na oblohu směrem k zákopům. „Ale... jsou jen dva.“

Když obě letadla přistála, zeptal se Biggles tlumeným hlasem: „Kdepak je Hall, Mahoney?“

„Támhle někde vzadu – nebude daleko; ztratil se mi, když jsme odlítali domů.“

„Neztratil se někam směrem k Bernietu?“

„Ano – proč se ptáš?“

„Můžeš mu sbalit věci – už se nikdy nevrátí,“ řekl Biggles

a hlas se mu zadrhnul. Pak se obrátil na podpatku a odešel směrem k velitelskému...

■

Major Mullen zdvihl hlavu. „Sedni si, Biggles!“ Jeho úsměv vystřídal úzkostlivý pohled, když si povšiml výrazu ve stíhačově tváři. „Copak se stalo, hochu?“

Biggles mu stručně popsal, co viděl. Velitel letky naslouchal nedůvěřivě.

„Proboha, Biggles!“ řekl nakonec, „to je ale ďábelský kousek! Co proti tomu budeme dělat?“

„Odejdu k 231. letce, abych se podíval, jestli už o tom letadle něco vědí,“ řekl Biggles. „Nebyla to vůbec anglická stíhačka, třebaže měla naše číslo.“

„Jestli je to nějaký Němec, musíme varovat každou letku po celém úseku fronty,“ prohlásil major Mullen.

„A ten Němec se do čtyřadvaceti hodin dozví, že po něm jdeme,“ usklíbl se Biggles. „Víte přece, jak dobrou výzvědnou službu mají. Při prvním náznaku z naší strany změni číslo svého letadla, a pak se dostaneme do další kaše. Musíme se ho zmocnit, než se vůbec něco dozvedí. Ne – nechte to na mně, pane majore, musíme zkusit štěstí. Dopadneme ho, nebojte se!“

Dvacet minut nato vešel Biggles do předsíně velitelské 231. letky. Uvítal ho halasný sbor pozdravů.

„Ne, díky, pánové – nemůžu se zdržet ani minutku,“ odmítl stručně pozvání, aby se šel napít.

„Snad nejedeš na dovolenou, že tak spěcháš, Biggles?“ škádlil ho major Sharp, velitel letky.

„Ne, pane majore, ale mám před sebou spoustu věcí a nemám ztrácet čas. Mohl bych vám říct něco velmi důležitého?“

„Prosím, prosím... copak?“

„Přidělili vám do letky nějakýho velblouda s číslem J-9982?“

„Nevím, ale poví nám to Tommy. Prosím tě, Tommy!“ zvolal major, „pojď sem na chvíli. Máme ve stavu letadlo s číslem J-9982?“

„Ne, pane majore, ale měli jsme. Byl to Jacksonův stroj. A Jackson se zúčastnil náletu proti německým pozorovacím balonům a nevrátil se.“

„A tak se to teda stalo,“ řekl pomalu Biggles. „Dobře, Tommy, děkuju mockrát!“